

Sygn. akt: WA 19/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Steckiewicz (przewodniczący)

SSN Edward Matwijów (sprawozdawca)

SSN Jan Bogdan Rychlicki

Protokolant : Marcin Szlaga

przy udziale prokuratora Naczelnej Prokuratury Wojskowej płk. Jana Żaka
w sprawie kmdr. R. S. oskarżonego z art. 286 § 1 k.k., po rozpoznaniu w Izbie
Wojskowej na rozprawie w dniu 12 czerwca 2014 r., apelacji wniesionej przez
obrońcę oskarżonego od wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 28
stycznia 2014 r.,

- 1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania apelacyjnego obciąża oskarżonego.**

UZASADNIENIE

Wojskowy Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 28 stycznia 2014 r., uznał
kmdr. R. S. za winnego tego, że:

„ w okresie od dnia 17 grudnia 2012 r. do dnia 20 grudnia 2012 r. w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził Komendanta [...] do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.745,98 zł z tytułu odbytej w dniu 20 grudnia 2012 r. podróży pojazdem służbowym marki Opel Vectra z G. do P. i z powrotem, w ten sposób, że wprowadził w błąd kmdr. por. M. C. – pełniącego obowiązki Szefa [...] poprzez wskazanie, iż na polecenie Dowódcy Marynarki Wojennej ma udać się do Sądu Okręgowego w P. w celach służbowych, co skutkowało złożeniem w dniu 17 grudnia 2012 r. zapotrzebowania do Oddziału Zabezpieczenia [...] na przydzielenie pojazdu służbowego celem odbycia w dniu 20 grudnia 2012 r. podróży służbowej do Sądu Okręgowego w P., gdy w rzeczywistości R. S. wezwany był do osobistego stawiennictwa w charakterze oskarżonego na rozprawie toczącej się przed Wojskowym Sądem Okręgowym w P. w sprawie o sygnaturze akt So .../12, czym działał na szkodę Komendanta [...], tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k.”

i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 295 § 1 k.k. i art. 60 § 6 pkt 4 k.k., art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 2 k.k., skazał go na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres roku próby.

Na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł grzywnę w wysokości 30 stawek dziennych po 30 zł każda.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść przez ustalenie, że kmdr R. S. wyczerpał swoim zachowaniem ustawowe znamiona przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k., podczas gdy w jego działaniu brak było zamiaru bezpośredniego popełnienia czynu zabronionego, to jest celu w postaci osiągnięcia korzyści majątkowej,
2. błąd w ustaleniach faktycznych co do stopnia społecznej szkodliwości czynu zabronionego, przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść przez uznanie, iż nie jest on znikomy, a zatem stanowi przestępstwo.

Na tej podstawie obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu, ewentualnie umorzenie postępowania na

podstawie art. 1 § 2 k.k. w trybie art. 17 § 1 pkt 3 k.k., bądź też o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w P.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Apelacja nie jest zasadna.

Podnoszone w apelacji zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych nie zasługują na uwzględnienie.

Analiza materiału dowodowego sprawy w kontekście uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi bowiem do jednoznacznego wniosku, iż sąd orzekający w toku przewodu sądowego prawidłowo zgromadził i ujawnił materiał dowodowy sprawy, dokonał jego wszechstronnej oceny uwzględniającej wskazania wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i w następstwie tak dokonanej oceny ustalił stan faktyczny nie zawierający błędów.

Dokonując kontroli zaskarżonego orzeczenia w zakresie oceny zgromadzonych dowodów i poczynionych w ich następstwie ustaleń, sąd odwoławczy nie znalazł podstaw, by ocenę tę kwestionować. Zarzuty apelacji w tym przedmiocie sprowadzają się wyłącznie do polemiki z prawidłowymi i właściwie umotywowanymi ustaleniami sądu, a jako takie nie mogły być skuteczne. Naturalnym prawem obrony jest taka interpretacja materiału dowodowego, której efekt jest korzystny dla oskarżonego. Nie oznacza to jednak, by ocena dokonana przez sąd orzekający była oceną dowolną, a tym samym wadliwą. Wręcz przeciwnie, stwierdzić bowiem należy, iż ocena sądu pierwszej instancji zaprezentowana w pisemnych motywach wyroku w pełni korzysta z ochrony przewidzianej w art. 7 k.p.k., ponieważ w oparciu o reguły wskazane w tym przepisie, została dokonana.

Sąd pierwszej instancji w obszernych motywach zaskarżonego wyroku wskazał dlaczego wyjazd oskarżonego kmdr. S. na rozprawę do Wojskowego Sądu Okręgowego w P. we własnej sprawie karnej, w świetle obowiązujących przepisów, nie mógł być podróżą służbową na koszt wojska i nie przysługiwał mu w celu jej odbycia środki transportu pozostający w dyspozycji wojska.

Jako oficer o wieloletnim stażu służby wojskowej wielokrotnie korzystał z wojskowych środków transportu w celu odbycia podróży służbowej i znana mu była procedura ubiegania się o środek transportu w takim celu.

W świetle całokształtu okoliczności sprawy nie budzi wątpliwości fakt, że wbrew odmiennym twierdzeniom autora apelacji, oskarżony kmdr. S. zamiarem bezpośrednim obejmował zarówno cel swojego działania jak i sam sposób działania zmierzający do tego celu.

Bez wprowadzenia w błąd kmdr. por. M. C., któremu oskarżony oświadczył, że z polecenia dowódcy [...] w sprawach służbowych jedzie do sądu do P., nie otrzymałby zgody na wyjazd pojazdem służbowym.

Oskarżony miał zatem świadomość, że przekazując tego rodzaju okoliczności działał w zamiarze dokonania oszustwa, bowiem doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci korzystania z samochodu służbowego dla celów prywatnych, który mu nie przysługiwał.

W świetle prawidłowych zatem ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd pierwszej instancji co do znamion czynu z art. 286 § 1 k.k., wina oskarżonego w kierunku popełnienia tego przestępstwa nie budzi wątpliwości i w tej sytuacji nie może być mowy o jego uniewinnieniu.

Wymierzając oskarżonemu karę ograniczenia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania z jednoczesnym obostrzeniem jej grzywną w rozmiarze dolnych granic ustawowego zagrożenia, sąd *meriti* uwzględnił we właściwym stopniu wszystkie okoliczności, które należało zgodnie z treścią art. 115 § 2 k.k., uwzględnić przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu.

Naprawiona przez kmdr. R. S. szkoda jako istotna okoliczność łagodząca, nie uszła uwadze Sądu przy wymiarze kary. Łącznie z pozostałymi okolicznościami, o których mowa w zaskarżonym wyroku, nie pozwalała jednak na uznanie czynu oskarżonego o znikomym stopniu społecznej szkodliwości.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

